

עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בראיון ונתיבה בן יהודה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן אמוץ ונתיבה בן יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

מפיקס הצבא ב-48

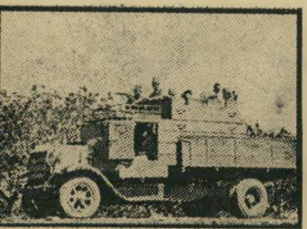
פייסרית וכייכי סיטר בזומנית

חידהקשר דופק

שני פרג'נטים עבריים מסירים את קרכת קוסקוס טבעון

טנק "USA" (אונזרע ארבייט)

בעיה עדינה ומסובכת, והדרך הפחות מוצלחת לספול בה, היא עלידי הספות מוסר המעמיקות עוד יותר את התהום בין המשתמשים בסמים לאלה המנסים לגמול אותם.

לכן, קשה להניח שספר זה, המציג את עצמו כדמות של מחקר מדעי המיועד לבני-הנעורים, ישכנע הרבה קוראים. כיצד אפשר למצוא שפה משותפת עם אנשים לאחר שאתה מסביר להם כבר בפרק הראשון שון כי במידה והם משתמשים בסמים, הרי פירוש הדבר שהם "לא רגילים" ו"לא נורמלים", שהם גורלים, חסרי-אופי, מת-חסדים, וכיוצא בזה? וכיצד אפשר להת-יחס בכל הרצינות הדרושה לספר על סמים, אשר מנתח את הסיבות לשימוש רק בין בני-טובים, ומתיחס לבעיות הסוציאליות, שהן לדעת החוקרים, באמריקה לפחות, הסיבה העיקרית לשימוש בסמים חריפים, כאל תופעה משנית? ולבטוח, האם אפשר בכלל לכתוב ספר על סמים מבלי להזכיר (המשך בעמוד 12)

אמטול חומר נפץ, תוצרת הארץ.

אפאן אקדח בלגי מתוצרת "פבריק נציונל".

בזה מיקלע בינוני.

בנדוקרה חגורת כדורי ירייה.

בראונינג (1 אקדח; 2) מכונת ירייה כבדה.

גיפט רובה צייד, על פי רוב בעל שני קנים, היורה גרגרי מתכת.

דומדום כדורי נשק חם, בעלי קלע קטום בניסור יד. פציעתם קשה מן הרגיל.

דטו נפץ לחומרי חבלה.

ז'לניט סוג חומר נפץ, פלסטי.

תנם חומר נפץ ממוצא, בראשי תיבות.

טו-אינטש מרגמה קלה, שהקליבר שלה הוא שני אינצ'ים.

טומי תת-מיקלע מתוצרת אמריקאית.

טומי-פיני מיקלע בינוני, תוצרת פינלנד.

טרי-אינטש מרגמה "כבדה", שהקליבר שלה הוא בן 3 אינצ'ים.

לואיס מיקלע שהיה נהוג בשימוש הנוטרים והחי"ש.

מאזר אקדח גדול מאוד, בעל 543 חלקים(!), אוטומטי.

מגלד מיקלע בינוני.

פיבי אקדח קטן.

פר אקדח שהיה נפוץ מאוד, קיצור המילה "פרבלום".

פרימר מפעיל חומר נפץ, מתווך בין הנפץ לבין החומר.

פרעש מרגמה קטנה, פטנט ישראלי, האחות הקטנה של הדוידקה.

קולט אקדח, חצי אוטומטי.

קרבינקה רובה איטלקי קטן וקל.

שדית חומר נפץ תוצרת הארץ.

שור אקדח שטייגר.

שטו מיקלע צרפתי, היה בשימוש החי"ש.

שמיסר תת-מיקלע גרמני.

תופי אקדח בעל מחסנית בצורת תוף.

(ז'אק כהן מחופש ליצאנית — ומתנהג כמימניסטי). שאחת מהן יצאה ללימודי השתלמות בפריז — תה"ח"ח"ה — ויש לה קליאנטים שמבקשים קבלות לצורך מס. וכל זה — עד ההפסקה בלבד.

לתשומת-לב: נא להביא מילון ערביי עברי, את הצחוקים הרמים עוררו אותם משפטים, שאון וזוויות לא תבין לרוחם.

ספרים

החשש והחשיש

"צעירים וסמים", מאת ד"ר זאב סגל בהוצאת ספרות מעריב, 1972. 62 עמודים — 8 ל"ש.

אין כל ספק שהסמים, והדרך בה משתמרים בהם הצעירים והנוער של היום, מהווים את אחת הבעיות החמורות ביותר של העולם המודרני. אין גם ספק שזו

סיקורת

בידור

פליטה אינה פיתחון

סידרת בדיחות אודות ההלק האחרון של מערכת העיכול — קטע מהסרט שבלוג, על אותו נושא — התחכמות, שוב באותו כיוון, על כנס הגיגולוגים — זאת בערך היתה תרומתו של אורי זוהר, בתוכנית המחודשת פיתחון פה, שפירקה הראשון התקיים בשבוע שעבר באולם ה"קטן של מועדון תיאטרון בימות התל-אביבי, שקם על תרבותיו של מנדס ז"ל. תורם לציני אחר לתוכנית היה בחור אמריקאי שמנמן וזרדרד בשם ארט, ש"ניסה לשכנע את הקהל ביתרונותיה של האונגות. תוך שהוא מויע ומתיו בהתלהבו-תו רוק על יושבי השורות הראשונות. גיי-סה ארט לערוך מישאליאוננות בקרב ה-

זוהר מוסר צל"ש לתמיר יתרונות האוננות

קהל. לאחר שזכה לאפס תגובות, ניסה להדגים את מעשי ידיו בעזרת מוט ה"מיקרופון, אותו הצמיד לאיזור הלציו. בכך לא הסתיים ההומור. אורי זוהר הקרין שיקופית של חתיכה השופת-שד, שהיתה יכולה לעשות הון בתור מודעת פירסומת לחלב תנובה, הציג אותה בתור "בתיודתו, עולה חדשה מרוסיה", וכן הלאה וכן הלאה.

עד כאן, אורי זוהר וארט. הצילו קצת את המצב: קטע של עמוס קינן, על חלד-קת צל"ש לשמואל תמיר. שייקה בר-פורת, שעסק בהשתוללותם של אישי ציבור, ב"תירוץ של גילוי רשת-הריגול. והשחקנים ישראל גוריון ודבורה קידר.

לתוכנית מעין זו, המסוגלת בחו"ל כ"קאברס פוליטי, בא בדרך כלל — ב"חז"ל — קהל בעל רמה, המחפש דברים שונים קצת ממה שפוסט-פופ (ראה ל-הלן). הגיבה צופה מאוכזבת, עובדת שגרי-רות בריטניה בארץ: "בלונדון, תוכנית כזו היתה זוכה לאולם ריק. אין לי שום התנגדות לבדיחות על החלקים האינטימיים — בתנאי שהן קשורות לנושא. כאן, הבדיחות היו, הנושא לא".

אלא שהיתה זו דעת מיעוט. הקהל של אורי זוהר — התמוגג מנחת. בדיוק כמו הקהל של תפוס כפי יכולתך.

סחם יום של שמאלץ

"ציפורים בראש" — שמעון יש-ראלי בהצגה חדשה. תיאטרון "יובל", בימוי: אילן דר. מערכו-נים ופיומונים: דן אלמגור, דן בן-אמוץ, חיים חפר, משה וילנסי-קי, דרורה חבקין ורוני וייס.

שמעון ישראל, למי ששכח, הוא זה שהמציא בארץ את הופעת היחיד. מה ש"היה בעוכריו, באותם הימים, היה הקושי במציאת חומר מתאים שימלא את התוכנית השלישית והרביעית, אחרי שמיצה את ה"שמת בשתי הראשונות.

מאן, השתנו דברים הרבה במדינה, אבל בעיית החומר בעינה נשארה. למרות שבין כותבי החומר של התוכנית החדשה שלו נכללים כמה מן השמות הידועים בעולם הבידור הישראלי, הרי התוצאה היא קצת פושרת, קצת עייפה. קצת חסרת סילפל. שמעון ישראלי הוא עדיין שחקן מוכר שר שניחן בקול עמוק ומלא. מאן ומתמיד היתה לו נטייה אל שמאלץ — אבל הנה זה שמאלץ נעים, נוגע ללב, פשוט וכנה. הנטייה נשארה בפיומונים — למשל 10 וואת, על נערה-שעשועים החוזר מבליוייו הסוערים תמיד לדירה ריקה. אלא שמאז סתם יום של חול, השתמשו בסיגנון זה פעמים רבות כל-כך — כשאתה מקשיב למה שנעשה על הבמה, יש לך רושם ש"כבר פגשת את הסיפורים קודם. ההרגשה חוזרת על עצמה עוד יותר בר מערכונים. באחד מהם לפחות — זה על הוויק המתלונן על מראה המדינה הנבנית בעבודה ערבית ועל דמות הישראלי ה"חדש" — אפשר לנחש כל מילה עוד לפני שהיא יוצאת מפיו של שמעון. במקרה הטוב ביותר, זה מזכיר את שלושה בסירה אחת בגירסה המעודכנת של דן בן-אמוץ לסיפור דויד, בת"שבע ואוריה החיתי. אתה יושב באולם, מלא אהדה לשמעון ולמה שהוא יכול לעשות — וחושב בערגה על מה שיכול היה להיות, אילו היה בידיו חומר אחר.

תיאטרון

וואזים, הביתה!

"תפוס ככל יכולתך" — פיומונים ומערכונים עם לילית נגר וז'אק כהן. מערכונים ובימוי: אלי שגיא. פיומונים: יורם סתרילב. הנהלה מוסיקלית ולחנים: אל-ברט פימנטה.

הצמד עאדל וסאמירה, המוכר יותר בר חוג ידידיהם כז'אק כהן ולילית נגר, אהר-דים כנראה מאד על חוג נרחב של הקהל הישראלי. אחרת קשה להסביר כיצד הת-מלא בית-החיייל בתל-אביב, ביום החמישי האחרון, בקהל שצחק מן הזקנים הארוכים של הבדיחות שהושמעו על הבימה.

אלי (אמי הגנרלית) שגיא נזכר בכל הבדיחות העוברות-ישובות בשוק, הלביש אותן בכל מיני מיבטאים של עליות בלתי-נקלטות, והוציא חאלטורה מוכנה. זה מתחיל בעשיית קוטש ממישהו, נמשך בסיפור על קופת-חולים, הקמצנית, העושה לקליינטים הקרנות בגלים קצרים במקום ארוכים, ובסיפור על בעל שמתנשף "אחרי השלישית".

הצחוק גובר כשהאם מבקשת גלולות נגד הריון שמרגיעות אותה, משום שהיא נותנת אותן לבתה. הוא מגיע לשיאו ל-

ישראלי

בעיית החומר

שמע המעשה בילד שעושה עדיין פיפי במיטה, אבל זה לא טבעי, כי הוא כבר בשוי. כאשר מתחילים משחקי מילים על פסיכיאטרפסיכי — נכנס האולם סופית לקסם ולהומור המעודן שעל הבימה. לצופים הדורשים הומור שורשי יותר, מוגש המערכון על העורות המפנים זכר (ז'אק כהן מחקה את לואי דהרפינס) ש"השכן מלמעלה מטיל את מימיו ישר לתוך עיניו, ובחוכמה הישנה על "הצרפתי" מ-קובלנקה. אבל זה עוד לא הכל. יש אחר כך גם סיפור גאוני אחד, על שתי זונות